

Předmětem práce je novozákonní církev. Autor nejprve upozorňuje na hermeneutické obtíže, které předmět studia přináší. Patří mezi ně rozlišení mezi (1) teologickou řečí o církvi, která se v NZ nachází ve formě mnoha různých obrazů o církvi, a (2) výpověďmi, které se zabývají etikou, autoritami, liturgií a podobně. Rozlišení není ovšem dokonale možné a na ploše NZ se obě tyto řeči provazují. Práce metodicky chápe novozákonní církev jako „dynamický prostor na osách mezi různými póly“. NZ církev tak není popisována pomocí určitých vymezujících typik, ale prostřednictvím „napětí mezi“. Konkrétně je církevní život v práci hledán v „osách“ napětí mezi následujícími dvojicemi pólů: duch – hmatatelnost; tradice Ježíše z Nazaretu – tradice církve; ideál – realita; spolupráce se společností – vyčleňování se ze společnosti; moc – bezmoc; uniformita – diverzita; kontinuita – diskontinuita. Každá dvojice pólů a jim odpovídající osa napětí je nejprve stručně vysvětlena. Poté jsou pro ni uvedena novozákonní východiska, která mají doložit, že existence daného napětí mezi póly je v jednom nebo více okruzích NZ církve relevantní. Dále jsou v práci po každou zvolenou osu napětí stručně uvedeny vybrané historické ilustrace z pozdějších dějin církve; ty mají ilustrovat případy, kdy zřejmě nastal nežádoucí příklad k určitému pólu dané osy. Novozákonní východiska a historické ilustrace společně podporují praktické zaměření práce: jejím cílem je nabídnout určitou sadu kritérií, podle kterých by bylo možné uvažovat o „novozákonní hodnověrnosti“ církve a církvi dnešní doby.